

Arrest

nr. 69 922 van 16 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 30 juni 2011 “*waarbij de asielaanvraag van verzoeker dewelke is gebeurd op 17/02/2011 niet in overweging wordt genomen*” en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 augustus 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 februari 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 april 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 30 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker via de postdiensten ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 28 april 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing omvat geen beslissing *“waarbij de asielaanvraag van verzoeker dewelke is gebeurd op 17/02/2011 niet in overweging wordt genomen”*, zodat het beroep, in de mate dat het gericht is tegen een weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag, zonder voorwerp is.

2.2. De wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien niet in de mogelijkheid om, in het raam van een annulatieprocedure, nog nieuwe stukken aan te brengen nadat verweerder een nota met opmerkingen neerlegde. De door verzoeker bij schrijven van 28 oktober 2011 aan de Raad overgemaakte documenten dienen daarom uit de debatten geweerd te worden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Doordat eerstens volgens de bestreden beslissing verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort met geldig visum, werd aan verzoeker op datum van 28/04/2011 door de Commissaris-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming[s]status genomen ingevolge zijn gedane asielaanvraag.

Dat dit toch wel zeer bevreemdend is en dat deze motivering allerm minst kan overtuigen nu uit het verhoor zoals afgenomen van verzoeker op datum van 14/04/2011 duidelijk de nodige elementen en een concreet en persoonlijk relaas naar voor werd gebracht, waaruit blijkt dat er daadwerkelijk in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingencommissie aannemelijk kon worden gemaakt, en waarbij bovendien letterlijk in voormelde beslissing wordt gesteld dat verzoeker de nodige documenten van identiteit en nationaliteit voorlegt.

Doch echter uit de beslissing blijkt dat verzoeker op een dergelijke mate opgegroeid en geïntegreerd is in België, waardoor een verblijfsvergunning dient te worden aan gevraagd door zich te wenden aan de daartoe geëigende procedures.

Gelet op voorgaande bestaat er dan ook geen enkele reden om aan verzoeker het bevel te geven het grondgebied te verlaten, meer nog nu de motivering zoals voorgebracht in de bestreden beslissing onjuist is, waar verzoeker wel degelijk een geldig paspoort kan voorleggen.

Op geen enkele wijze werd rekening gehouden met de door verzoeker verstrekte informatie, dewelke bovendien gedetailleerd en correct is, zodat als dusdanig de artt. 2 en 3 Wet 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook art. 62 Vreemdelingenwet geschonden.”

3.1.2. Verweerder werpt op dat verzoeker niet betwist dat zijn asielprocedure negatief werd afgesloten en dat hij niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Hij stelt voorts dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.1.3.1. De formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. In de mate dat verzoeker aangeeft dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat hij reeds in België verbleef alvorens hij zelf een asielaanvraag indiende en dat hij opgegroeid en geïntegreerd is in België. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat hij over een paspoort voorzien van een geldig visum beschikt. Ook door te stellen dat hij zijn identiteit en nationaliteit heeft aangetoond en door een afschrift van een Servisch paspoort neer te leggen toont hij niet aan dat hij een paspoort “voorzien van een geldig visum” heeft dat hem toelaat op het grondgebied van het Rijk te verblijven.

Door kritiek te uiten op een beslissing die niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep toont verzoeker evenmin aan dat de vaststellingen waarop verweerder zich baseerde – waaronder het feit dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus hem geweigerd werden – niet correct zijn.

De uiteenzetting van verzoeker laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Doordat bij bestreden beslissing in navolging van de weigering van de asielaanvraag het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten;

Terwijl door verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag voldoende informatie en de nodige correcte stavingstukken werden bijgebracht, waaruit blijkt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een gevaar oplevert voor de gezondheid van verzoeker en uit de bestreden beslissing niet in het minst het tegendeel is gebleken;

Dat bovendien verzoeker reeds tien jaar in België verblijft en hier samen met zijn echtgenote een gezinsleven heeft opgebouwd, en dan ook in België het enige centrum van zijn belangen heeft opgebouwd;

Dat bovendien van de drie kinderen die hier in België zijn geboren en thans in België school lopen niet kan verwacht worden dat zij naar een land worden teruggestuurd waar zij geen enkele band mee hebben, laat staan dat de ouders worden teruggestuurd naar het land van herkomst;

Dat verzoeker wel degelijk de nodige identiteitsbewijzen voorlegt, alsook dat er reeds een regularisatie-aanvraag hangende is, zodoende dat in dat opzicht dient te worden afgewacht wat de uitkomst van deze procedure met zich zal meebrengen, en als dusdanig aan verzoeker niet kan worden verplicht om het grondgebied te verlaten, meer nu de motieven gebaseerd zijn op foutieve overtuigingen.

Gelet op voorgaande, antwoordt de bestreden beslissing dd. 30/06/2011 niet op alle aangebrachte redenen in hoofde van verzoeker, waardoor het risico op een mensonterende behandeling niet kan worden uitgesloten (ter vergelijking: Raad van State, 19/12/1998, arrestnr. 70443, R.D.E. 1998, 89).

Dat de bestreden beslissing dan ook art 3 E.V.R.M. schendt;”

3.2.2. Verweerder antwoordt dat verzoekers asielaanvraag grondig werd bestudeerd door de commissaris-generaal en dat deze vaststelde dat verzoeker enkel om socio-economische redenen niet wil terugkeren naar zijn land van herkomst, zodat dient te worden gesteld dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing het al dan niet bestaan van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM werd onderzocht. Hij betoogt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij dreigt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met voormelde verdragsbepaling.

3.2.3. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Het staat niet ter discussie dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde en verzoeker tegen deze beslissing geen beroep instelde bij de Raad. Verweerder kon derhalve uitgaan van het feit dat een terugkeer naar zijn land van herkomst voor verzoeker, die geen nieuwe gegevens aanbracht, geen reëel risico inhield op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Door te benadrukken dat hij reeds verscheidene jaren, zonder succes, poogt tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten of gemachtigd en in België een gezinsleven heeft opgebouwd en dat zijn kinderen in België geboren zijn en naar school gaan – gegevens die hij ten dele staft met stukken – toont verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aan. Hij toont een dergelijke schending evenmin aan door te duiden dat hij zijn identiteit kan bewijzen en dat hij een aanvraag indiende om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, verhindert een dergelijke aanvraag trouwens niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag die erop gericht is een verblijfsmachtiging te verkrijgen heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Verzoeker maakt voorts zijn bewering dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een gevaar oplevert voor zijn gezondheid niet aannemelijk.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK